

מחמליסה

ציירה וכתבה
יאנאקי סוריאראצ'י
סרי-לנקה

Tikiri Publishers

הגיע יום הולדת שלה, אך איש לא זכר זאת. היא לא קיבלה מתנות ולא עוגה עם נרות, ומה שהגרוע ביותר, גם איש לא חיבק אותה. מי ירצה לחבק ילדה מלוכלכת ומוזנחת כמוה?

היא מאוד השתוקקה לקצת חיבה, אך לא קיבלה כזו. מרמליסה הקטנה הייתה עצובה מאוד. היא מאוד רצתה לקבל לפחות חיבוק ליום ההולדת שלה. אך במקום זאת ננזפה, כי לא הספיקה לכבס את כל הבגדים של אחרים.

מרמליסה הייתה נערה יפהפה. היא אבדה את הוריה כשהייתה עוד קטנה מאוד. היא גדלה במטבח של בית גדול ועבדה שם קשה מאוד. היא בישלה, ניקתה, כבסה וסחבה מים, הכל לבדה.

היא נאלצה לעבוד מהבוקר ועד הערב, ללא רגע של מנוחה. ובתמורה קיבלה רק מילים קשות. עבור כל איחור הענישו אותה ונזפו בה על כל טעות, ולו הקטנה ביותר. איש לא אהב אותה. איש לא דאג לה. כול תושבי הבית התייחסו אליה בגסות, אך היא לא כעסה עליהם. היא הייתה תמיד ממושמעת והשתדלה לנהוג בנימוס. היא עבדה תמיד בשקט.

הרוח נשבה חזק יותר, ופתאום הרימה את אחת
הממחטות המכובסות והעיפה אותה.
"אנא, אל תיקחי אותה!" קראה מרמליסה.
היא רצה אחרי הממחטה לאורך הנחל ועד הים, אך לא
יכלה לתפוש אותה.
הרוח העיפה את הממחטה והפילה אותה לתוך הים.

מרמליסה לקחה את הבגדים והביאה לנחל כדי לכבס
אותם. ערמת הבגדים הייתה גדולה ממנה. היא כבסה
וכבסה עד הערב. ואחר כך הרגישה עייפה ועצובה מאוד.
ידייה כאבו.
היא התיישבה על גדת הנחל ובכתה.
היא בכתה ובכתה. דמעותיה התגלגלו
על לחייה. היא התייפחה אבל רק הרוח
שמעה אותה. הרוח נשבה ברוך וייבשה
את הדמעות. מרמליסה ניגבה את
הדמעות בשולי שמלתה הקרועה.
"אילו רק מישהו אהב אותי. אילו רק
מישהו חיבק אותי. אילו רק מישהו היה
מאחל לי יום הולדת שמח" חשבה.

אבל אחרי זמן מה היא שמעה קול חלש
 "מרמליסה, מרמליסה..
 מישהו קרא בשמה. היא הביטה סביב אך
 לא ראתה אף אחד. רק הקול נשמע.
 היא הרגישה בודדה מאוד. רק הירח היה
 בשמיים, ואף אחד אחר.
 "מרמליסה, מרמליסה..
 הקול נשמע נעים מאוד. הוא הקסים אותה.
 עוד לא שמעה אף אחד שיקרא את שמה
 ברוך כזה.
 היא הביטה שוב סביב.

אחרי הריצה מרמליסה עייפה מאוד וגם
 מפוחדת.
 איך תוכל לחזור בלי הממחטה?
 בוודאי יענישו אותה על האבדה.
 היא התיישבה על סלע והתחילה לבכות.
 היא בכתה ובכתה, אבל רק הים יכול היה
 לשמוע את הבכי שלה.
 היא בכתה עד בוא הלילה.
 היא בכתה עד שהכוכבים התחילו לנצנץ
 בשמיים.
 היא בכתה עד שהירח התחיל לזרוח.

"מרמליסה, מרמליסה.."

שוב נשמע קול הקורא בשמה. אך רק
הדגים היו בסביבה. הצלצול בא מכל
הכוונים.
לאט, לאט גלי הים עלו. הים נעשה
סוער.
הגלים התרוממו עד השמיים והים נעשה
רועש ומפחיד.
מרמליסה הקטנה נבהלה מאוד.
ופתאום גל גבוה התרומם מעליה ושטף
אותה. הוא הפיל אותה ומשך אליו, לים.

"מרמליסה, מרמליסה.."

הקול בא מהים, אך שם היא ראתה רק גלים.
היא התעצבה מאוד והתחילה לבכות שוב.
דמעות התגלגלו שוב על לחייה.
קול הבכי התערבב עם צליל הים.
דמעותיה התערבבו עם מי הים.
העצב שלה התערבב עם רוח קלה שנשבה
מהים.
אבל אחרי רגע היא שמעה כעין צלצול עדין
ורך.
"הו..!" להקת דגי זהב שחו סביב רגליה. באור
הירח הם נוצצו כמו זהב ממש. הם שחו ונדו
בסנפיריהם.

במעמקי הים היה שקט מאוד. היא הביטה סביבה. עוד לא
 ראתה מקום כל כך נהדר. היופי שסביב הקסים אותה.
 ופתאום שמעה קול "מרמליסה, מרמליסה".
 קול רך ונעים. "מי קורא לי בקול מקסים כזה?" היא
 הביטה סביב. הקול בא מאחורי צדף ענקי. היא הביטה
 עליו אך לא ראתה כלום. היא התקרבה...
 "אוי, לא!..."
 היה שם מפלץ הים מכוער. מרמליסה נרתעה בפחד
 ובהלה.

היא הרגישה כאילו משהו מושך אותה למטה.
 היא זעקה, אך איש לא שמעה אותה.
 דגי זהב שחו סביבה בעיגול. היא נמשכה יותר ויותר עמוק,
 עד קרקעית הים.

"אין לי מתנות בשבילך, מרמליסה. אני יכול רק לאחל לך יום הולדת שמח" אמר המפלץ ונתן לה חיבוק חמים ולבבי. מרמליסה הייתה מאושרת. איש מעולם עוד לא חיבק אותה. החיבה והנועם של המפלץ היו בה חשובים לה. זו הייתה המתנה היפה ביותר שיכלה לקבל אי-פעם. דמעות זלגו על לחייה.

וכשהמפלץ לקח את ידה, פתאום נעלמו רגליה של מרמליסה ובמקומן נוצר זנב זהוב. מרמליסה הפכה לבתולת-ים. בתולת –ים זהובה!

איזו הפתעה! היא לא האמינה לעצמה. היא שפשפה את עיניה כדי לראות האם היא לא חולמת. זה היה אושר כה גדול!

"מרמליסה..". המפלץ המכוער קרא לה בקול רך. זה היה הקול המתוק ביותר שהיא שמעה אי-פעם. "יום הולדת שמח, מרמליסה!" אמר המפלץ המכוער. "או!" השתוממה מרמליסה.

עוד איש לא איחל לה יום הולדת שמח. איש לא זכר את יום ההולדת שלה. איש לא דאג שתרגיש כי יש לה יום הולדת. והנה מישהו בכל זאת דאג לאחל לה שמחה. היא הייתה מאושרת. היא ראתה הרבה טוב-לב בעיניו של המפלץ, וכל הפחד והדחייה שחשה קודם, נעלמו כליל. "תודה לך" אמרה מרמליסה. המפלץ המכוער התקרב אליה.

המפלץ החזיק את ידה ושר. והיא רקדה ורקדה.
 הייתה כה מאושרת.
 המפלץ מחא כף כשהיא רקדה. הוא זמזם כשהיא
 שרה וצחק יחד אתה.
 היא שחתה בים יד ביד עם הידיד שלה.
 וכשהתעייפה, נחה על סלע באור הירח. המפלץ
 המכוער הסתתר תחת הסלע כדי להגן עליה מכל
 סכנה.
 מאז מרמליסה נשארה בים עם הידיד שלה. אפילו
 עכשיו, בלילות של ירח מלא, שם על הסלע, אפשר
 לראות את מרמליסה, בתולת-ים הזהובה.

"מרמליסה, אני מחבב אותך כי את נערה כה טובת-לב
 ושקטה" אמר המפלץ "האם נוכל להיות ידידים?"
 "אבל מובן" ענתה מרמליסה. למרות שמפלץ הים היה
 כה מכוער ומפחיד, היא לא דאגה בכלל.
 המפלץ נתן לה יותר אהבה ודאגה מאשר האנשים על
 האדמה שם למעלה נתנו לה אי-פעם.
 "יום הולדת לך.
 "יום הולדת לך.
 "יום הולדת שמח, מרמליסה הקטנה.
 יוח הולדה נשמח!"

